

Sygn. akt II K 1442/15

4 Ds 562/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Tyciński
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód – Mirosława Olejnik

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.

sprawy:

oskarżonego C. W. ur. (...) w T.

syna S. i S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 04.09.2015 roku, w T. przy ul. (...), będąc w lokalu (...)umyślnie dokonał uszkodzenia telewizora m-ki L. (...) cali- (...), wiszącego na ścianie lokalu, poprzez rzucenie w niego szklanką, czym spowodował straty w wysokości 950 zł, na szkodę R. D.,

tj. czyn z art. 288 § 1 k.k.

II. w dniu 09.04.2015 roku, w T. przy ul. (...), będąc w lokalu (...)kierował groźbę pozbawienia życia J. C. oraz uszkodzeniem mienia, przy czym groźby ta wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

III. w dniu 24.08.2015 roku, w T. przy ul. (...), kierował groźbę pozbawienia życia J. C. oraz uszkodzeniem mienia, przy czym groźby ta wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

orzeka

I. przyjmując, iż czyn pierwszy opisany w akcie oskarżenia stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 288 § 2 kk oraz iż społeczna szkodliwość zarzucanych oskarżonemu czynów nie jest znaczna na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie na okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk zasądza od oskarżonego na rzecz J. C. 500 (pięćset) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża kosztami postępowania w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 1442/15

UZASADNIENIE

J. C. prowadzi lokal „(...) znajdujący się w T. przy ul. (...). Dzierżawi ona bar od R. D. wraz z wyposażeniem.

C. W. bywał w lokalu (...)gdzie na automatach do gier do kwietnia 2015 roku wygrał 1.100 zł. J. C. oddała oskarżonemu jedynie 500 zł, pozostałą część miała spłacać w ratach. Mężczyzna co jakiś czas upominał się o zwrot pieniędzy.

(dowody: zeznania J. C., k. 1-3 zbiór C, k. 63v-64

wyjaśnienia oskarżonego C. W., k. 16-17)

W dniu 9 kwietnia 2015 roku oskarżony przyszedł do baru, kiedy pokrzywdzona była w nim sama. Mężczyzna miał przy sobie młotek i pokazując go powiedział „rozpierzdole ci cały lokal”. J. C. wyczuła od niego zapach alkoholu i próbowała załagodzić sytuację. Oskarżony skierował do niej słowa „i panią mogę zabić”, a następnie opuścił lokal. Pokrzywdzona napisała do C. W. sms-a o treści: „za grożenie niebezpiecznym narzędziem takim jak młotek to pan chyba sobie nie zdaje sprawy, że grozi wyrok”. W dniu 24 sierpnia 2015 roku J. C. otrzymała od oskarżonego wiadomość o treści : „Ma Pani pieniądze? W końcu rozbiję te akwaria będę miał przynajmniej satysfakcję.”

(dowód : zeznania J. C., k. 1-3 zbiór C)

W dniu 4 września 2015 roku oskarżony ponownie przyszedł do lokalu „(...) pod wpływem alkoholu, upominając się o zwrot pieniędzy. Oskarżony zdenerwował się, gdy J. C. oznajmiła mu, że jeżeli nadał będzie ją o to pytał to nigdy nie zwróci mu pozostałych pieniędzy wygranych na automatach. Wówczas oskarżony rzucił szklanką w znajdujący się w lokalu telewizor, czym spowodował uszkodzenie jego ekranu.

(dowody: zeznania J. C., k. 1-3 zbiór C, k. 63v-64

wyjaśnienia oskarżonego C. W., k. 16-17)

J. C. wezwała na miejsce Policję. Oskarżony został doprowadzony do Izby Wytrzeźwień z zawartością alkoholu w organizmie 1.04 mg/l.

(dowód : protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia, k. 2)

Telewizor marki LG, który zniszczył oskarżony został zakupiony w lombardzie za kwotę 950 zł. C. W. zwrócił tę kwotę właścicielowi lokalu w dniu 21 kwietnia 2016 roku.

(dowody: notatka urzędowa, k. 44

potwierdzenie przelewu, k. 62)

C. W. nie był karany sędownie.

(dowód : dane o karalności, k. 28)

C. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 04.09.2015 roku, w T. przy ul. (...), będąc w lokalu (...) umyślnie dokonał uszkodzenia telewizora m-ki L. (...) cali- (...), wiszącego na ścianie lokalu, poprzez rzucenie w niego szklanką, czym spowodował straty w wysokości 950 zł, na szkodę R. D.,

tj. czyn z art. 288 § 1 k.k.

II. w dniu 09.04.2015 roku, w T. przy ul. (...), będąc w lokalu (...) kierował groźbą pozbawienia życia J. C. oraz uszkodzeniem mienia, przy czym groźby ta wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

III. w dniu 24.08.2015 roku, w T. przy ul. (...), kierował groźbą pozbawienia życia J. C. oraz uszkodzeniem mienia, przy czym groźby ta wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach (k. 16-17, k. 63) przyznał się jedynie do uszkodzenia znajdującego się w lokalu (...) telewizora poprzez rzucenie w niego szklanką. C. W. podkreślił, iż denerwowało go, że J. C. zbywała go co do daty zwrotu pieniędzy. Przyznał, iż bywał wobec niej wulgarny i przeklinał, jednakże twierdził, że nigdy jej nie obraził, ani nie groził, a tylko postraszył. Oskarżony tłumaczył, że w dniu w którym zniszczył telewizor pozostawał pod wpływem alkoholu, a pokrzywdzona kolejny raz go zdenerwowała. Mężczyzna podkreślił, iż działał pod wpływem impulsu i żałuje swojego zachowania.

Sąd przyznał wyjaśnieniom oskarżonego przymiot wiarygodności w zakresie przytoczonych przez niego okoliczności dotyczących zdarzenia związanego z uszkodzeniem telewizora, bowiem pokrywają się one z zeznaniami J. C.. W pozostałej części wyjaśnienia oskarżonego nie są w ocenie Sądu wiarygodne. Wprawdzie przyznał, iż pisał do pokrzywdzonej sms-y kierując się chęcią odzyskania pieniędzy, jednakże w jego opinii nie groził jej, a jedynie postraszył. W ocenie Sądu nie zasługuje to na uwzględnienie. Mężczyzna ewidentnie był wobec pokrzywdzonej coraz bardziej natarczywy, zwłaszcza pozostając pod wpływem alkoholu.

J. C. (k. 1-3 zbiór C, k. 63v-64) prowadzi lokal (...), który dzierżawi od R. D.. Kobieta przyznała, iż zna oskarżonego, gdyż bywa w prowadzonym przez nią lokalu. Potwierdziła także, że oskarżony wygrał w automacie do gry kwotę 1.100 zł, jednakże maszyna akurat nie miała takiej sumy, a sama z powodu kłopotów finansowych wypłaciła mężczyźnie jedynie 500 zł. Następnie zdarzały się sytuacje, że kobieta była nachodzona przez oskarżonego w jej miejscu pracy i kierował w stosunku do niej groźbą zarówno pozbawienia życia jak i uszkodzenia mienia. J. C. potwierdziła również, iż oskarżony zniszczył telewizor rzucając w niego szklanką.

Sąd uznał jej zeznania za wiarygodne w całości i oparł na nich ustalenia faktyczne. Kobieta w sposób spójny i logiczny przedstawiła przebieg jej kontaktów z oskarżonym, w toku dochodzenia przedstawiła również wiadomości sms, które od niego otrzymała. Sąd nie widzi podstaw, aby podważać wiarygodność złożonych przez nią zeznań.

R. D. (k. 9-10 zbiór C) dzierżawi (...) J. C.. Otrzymał od J. C. informację o tym, iż w lokalu doszło do uszkodzenia mienia w postaci telewizora. Mężczyzna nie posiada żadnych informacji na temat zdarzenia z udziałem oskarżonego, dlatego też jego zeznania w żaden sposób nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy.

A. R. (k. 13-14 zbiór C) jest z kolei pracownikiem lombardu znajdującego się przy ul. (...) w T.. Mężczyzna również nie posiada żadnych informacji, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, dlatego należało pominąć jego zeznania.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci protokołów oraz danych o karalności. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z

wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwo, którego znamiona zostały określone w art. 288 § 1 kk polega na niszczeniu rzeczy, jej uszkodzaniu lub czynieniu jej niezdatnym do użytku. Szczególnym przedmiotem ochrony tego czynu zabronionego są więc własność i posiadanie rzeczy. Przy czym można go popełnić wyłącznie umyślnie, w postaci zamiaru zarówno bezpośredniego jak i ewentualnego. Jeżeli chodzi o znamiona czasownikowe czynu, należy uznać, że zniszczenie jest postacią zaawansowaną uszkodzenia i polega na unicestwieniu rzeczy czego przykładem jest zarówno spalenie, rozbicie, jak i podarcie, a nawet pozbawienie jej właściwości charakterystycznych dla rzeczy danego rodzaju w taki sposób, że zachodzi niemożność przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego. Uszkodzenie rzeczy to tyle co częściowe jej zniszczenie. Uszkodzenie może być trwałe, ale również może mieć charakter przejściowy. Uszkodzenie i zniszczenie rzeczy nie różnią się jakościowo, a tylko ilościowo. Oba zachowania polegają na fizycznym oddziaływaniu na rzecz powodującym zmianę fizycznej struktury tej rzeczy. Natomiast uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na zmianie powodującej niemożność wykorzystywania rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem, tyle że bez naruszenia fizycznej struktury rzeczy. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku może mieć charakter trwały, ale również przejściowy.

Typ uprzywilejowany powyższego przestępstwa stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 288 § 2 kk.

Z kolei określone w art. 190 § 1 przestępstwo groźby karalnej godzi w wolność człowieka w sferze psychicznej (wolność od strachu, zastraszenia). Jego treścią jest groźenie innej osobie popełnieniem przestępstwa (zbrodni lub występku) na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty zamiar spełnienia groźby. Warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudzała uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan uzasadnionej obawy osoby zagrożonej należy traktować jako skutek.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, iż C. W. kierował w stosunku do J. C. groźby pozbawienia życia oraz uszkodzenia mienia, które wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. W ocenie sądu zachowanie oskarżonego nie wyczerpał znamion czynu z art. 190§2kk gdyż jak wynika z zeznań J. C. żądanie zwrotu długu było wypowiedziane przez inne osoby, a oskarżony nigdy nie kwestionował wcześniejszej umowy dotyczącej sposobu i terminu jego spłaty. Nadto mężczyzna umyślnie dokonał uszkodzenia telewizora m-ki LG wiszącego na ścianie lokalu (...) powodując straty w wysokości 950 zł na szkodę R. D..

W każdym przypadku obowiązkiem Sądu stojącego przed wyborem środka reakcji karnej na przestępstwo jest tu rozważenie, czy sięganie po karę jest konieczne, czy wystarczające będzie zastosowanie warunkowego umorzenia (art. 66 § 1 k.k.). Każdy taki przypadek należy oceniać in concreto. Warunkowe umorzenie postępowania jako środek reakcji karnej stosowane jest zawsze wobec określonego sprawcy. Aby jednak w danej sprawie dopuszczalne było zastosowanie warunkowego umorzenia, sprawca niekarany uprzednio za przestępstwo umyślne musi prezentować taką postawę, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, by uzasadniały one przekonanie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni ponownie przestępstwa. Art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu oskarżony spełnia przesłanki materialne zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Przede wszystkim jest osobą niekaraną sądownie, a nadto prezentowana przez niego postawa oraz dotychczasowy sposób życia pozwala przypuszczać, iż niniejsze postępowanie karne będzie dla niego na tyle dotkliwym ostrzeżeniem na przyszłość, iż nie popełni on żadnego nowego przestępstwa.

Nadto za powyższym rozstrzygnięciem przemawiały okoliczności niniejszej sprawy. C. W. działał pod wpływem impulsu, żałował swojego czynu, a także zwrócił właścicielowi lokalu kwotę stanowiącą równowartość sumy za którą kupił telewizor.

Sąd uznał, iż wystarczające będzie zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego umorzenia na okres 2 lat tytułem próby. W ocenie Sądu okres ten spełni cel wychowawczego oddziaływania na sprawcę oraz pozwoli zweryfikować skonstruowaną wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną.

W przypadku warunkowego umorzenia postępowania orzekanie na rzecz pokrzywdzonego obowiązku naprawienia szkody jako warunku probacyjnego jest zasadą, co wynika z treści art. 67 § 3 kk.

Kierując się powyższymi ustaleniami Sąd orzekł od oskarżonego kwotę 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, a także kwotę 500 zł na rzecz J. C. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przy określeniu wysokości świadczenia Sąd z jednej strony brał pod uwagę, iż wysokość świadczenia nie powinna mieć jedynie symbolicznego charakteru, z drugiej był zobowiązany, by uwzględnić w szczególności stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Krzywda której doznała pokrzywdzona miała wymiar moralny i polegała na groźbach pozbawienia jej życia i zniszczenia mienia, które użytkowała i Sąd uznał, iż kwota 500 zł będzie biorąc pod uwagę powyższe odpowiednia.